

Ο Α-ρι-στο-τέ-λης στη διάπλαση του χαρακτήρα του Αλεξάνδρου

[Πολιτισμός](#) / [Ιστορία](#)

[Γεώργιος Βασιλείου, υποστράτηγος ε.α.](#)

Ο Α-ρι-στο-τέ-λης έ-κα-νε ό,τι μπο-ρού-σε για να εν-θαρ-ρύ-νει την α-γά-πη του νέ-ου Α-λέ-ξαν-δρου για τον Ό-μη-ρο, για-τί η Ι-λιά-δα ή-ταν έ-να εί-δος Βί-βλου για τους Έλ-λη-νες. Ο Α-λέ-ξαν-δρος τη χα-ρα-κτή-ρι-ζε ως α-πα-ραί-τη-το εγ-χει-ρί-διο του στρα-τιώ-τη κι έ-παιρ-νε πα-ντού ό-που πή-γαι-νε έ-να α-ντίτυ-πο διορ-θω-μέ-νο και σχο-λια-σμέ-νο α-πό τον Α-ρι-στο-τέ-λη, βά-ζο-ντας το κά-τω α-πό το προ-σκέ-φα-λο του τη νύ-χτα μα-ζί με το σπα-θί του. Υ-πο-στη-ρί-ζε-ται πως ή-ξε-ρε απ' έ-ξω το με-γα-λύ-τε-ρο μέ-ρος της και το α-να-γκαί-ο συ-μπέ-ρα-σμα εί-ναι πως θα ταύ-τι-ζε α-σφα-λώς τον ε-αυ-τό του με το κε-ντρι-κό πρό-σω-πο της Ι-λιά-δας, τον Α-χιλ-λέ-α, που η ζω-ή του εί-χε έ-ντο-νη ο-μοιό-τη-τα με τη δι-κή του, πράγ-μα που ο παι-δα-γω-γός του Λυ-σί-μα-χος τον εί-χε κά-νει να πα-ρα-τη-ρή-σει.

Η οι-κο-γέ-νεια της μη-τέ-ρας του κα-τα-γό-ταν α-πό τον Α-χιλ-λέ-α και δεν α-πο-κλεί-ε-ται η Ο-λυ-μπιά-δα να ε-πω-φε-λή-θη-κε α-πό το γεγο-νός αυ-τό για να

εν-θαρ-ρύ-νει το εν-δια-φέ-ρον του παι-διού της για τον Ο-μη-ρι-κό ή-ρω-α που το αί-μα του κυ-λού-σε στις δι-κές της φλέ-βες και ό-χι σ' αυτές του Φι-λίπ-που. Η εκ-παι-δευ-τι-κή μέ-θο-δος του Α-ρι-στοτέ-λη έ-τει-νε στην α-νά-πτυ-ξη του προ-σω-πι-κού χα-ρα-κτή-ρα και στα δύ-ο χρό-νια που ε-πα-κο-λού-θη-σαν η προ-σω-πι-κό-τη-τα του πρί-γκι-πα ε-ξε-λί-χθη-κε γρή-γο-ρα, ό-πως θα έ-πρε-πε κα-νείς να το πε-ρι-μέ-νει α-πό έ-να δρα-στή-ριο νέ-ο.

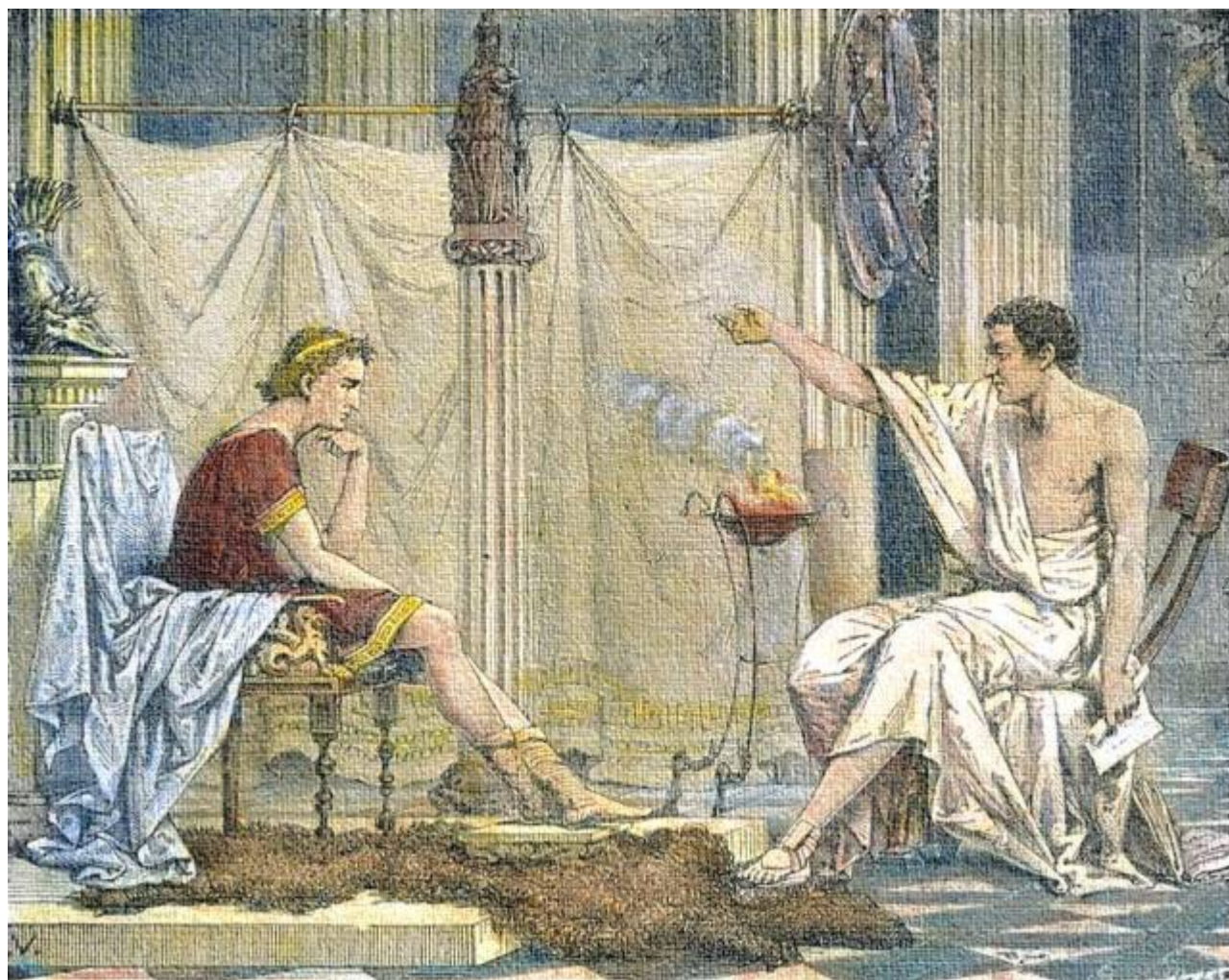

Ο Α-λέ-ξαν-δρος έ-γι-νε πο-λύ κα-λός συ-νο-μι-λη-τής και συ-νή-θι-ζε να στέ-κε-ται όρ-θιος μι-λών-τας και συ-ζη-τών-τας τό-ση ώ-ρα, ώ-στε όλος ο κό-σμος κου-ρα-ζό-ταν. Ή-ταν πά-ντα έ-τοι-μος να τρέ-ξει πίσω α-πό μια και-νού-ρια ι-δέ-α. Ή τον θέρ-μαι-νε μια κρυ-φή φλό-γα εν-θου-σια-σμού ή ξε-σπού-σε σε μια έ-κρη-ξη ε-νερ-γη-τι-κό-τη-τας. Γε-νι-κά βέ-βαια, είχε τη φή-μη αν-θρώ-που με αυ-το-κυ-ριαρ-χί-α, την οποία εί-χε α-πο-κτή-σει α-πό νω-ρίς. Αλ-λά ό-ταν οι ι-κα-νό-τη-τες του α-να-πτύ-χθη-καν, χά-ρις στην εν-θάρ-ρυν-ση και την πα-ρό-τρυν-ση του συ-στή-μα-τος που χρη-σι-μο-ποί-η-σε ο με-γά-λος δά-σκα-λος για να κά-νει πει-θαρ-χη-μέ-νους χα-ρα-κτή-ρες, η πρό-ο-δος του ση-μειω-νό-ταν με ξε-σπά-σμα-τα και ε-κρή-ξεις α-νταρ-σί-ας που συ-χνά ό-πως λέ-ει ο Πλού-ταρ-χος:

«τις δη-μιουρ-γού-σε και ή-ταν α-πό-λυ-τα α-νί-κα-νος να υ-πο-φέ-ρει ο-ποιο-δή-πο-τε κα-τα-ναγκα-σμό».

Κά-πο-τε ο Α-ρι-στο-τέ-λης έ-κα-νε το σφάλ-μα να ρω-τή-σει με-ρι-κούς α-πό τους α-ρι-στο-κρα-τι-κούς μα-θη-τές του πώς θα με-τα-χει-ρί-ζονταν τον ί-διο, το γε-ρο-δά-σκα-λό τους, ό-ταν θα δια-δέ-χο-νταν τους γο-νείς τους. **«Θα φρο-ντί-σω ό-λοι να σε σέ-βο-νται και να σε τι-μούν»** εί-πε ένας, **«θα εί-σαι ο κυ-ριό-τε-ρος σύμ-βου-λος μου»** α-πά-ντη-σε ο άλ-λος. Ό-ταν το ε-ρώ-τη-μα τέ-θη-κε και στον Α-λέ-ξαν-δρο, ε-κεί-νος α-πά-ντη-σε με θυ-μό: **«Με ποιο δι-καί-ω-μα μου κά-νεις τέ-τοιες ε-ρω-τή-σεις; Πώς μπο-ρώ να ξέ-ρω τι μας ε-πι-φυ-λάσ-σει το μέλ-λον; Δεν έ-χεις πα-ρά να πε-ρι-μέ-νεις και θα το δεις!!»**. Αυ-τή η α-πά-ντη-ση φαί-νε-ται πως ά-ρε-σε στον Α-ρι-στο-τέ-λη, **«Κα-λά ει-πω-μέ-νο»**, φώ-να-ξε, **«Μια μέ-ρα Α-λέ-ξαν-δρε θα γί-νεις πραγ-μα-τικά μεγáλος βα-σι-λιάς»**.

Ό-ταν ο Α-λέ-ξαν-δρος έ-φτα-σε στην ε-φη-βι-κή η-λι-κί-α κι άρ-χι-σε να βλέ-πει τρί-χες στο πη-γού-νι του έ-βα-ζε να τις ξυρί-ζουν και ό-ταν ή-ταν στα ει-κο-σιδύ-ο του, που θα έ-πρε-πε σύμ-φω-να με τους φυ-σι-κούς νό-μους και κα-νό-νες της αν-δρι-κής μό-δας να έ-χει μια ω-ραί-α και μυ-τε-ρή γε-νιá-δα, αρ-κε-τά πυ-κνή, ε-κεί-νος ε-πέ-με-νε να δια-τη-ρεί χά-ρις στο ξυ-ρά-φι τη νε-α-νι-κή ό-ψη που οι άλ-λοι νέ-οι προ-σπα-θού-σαν να κρύ-ψουν με την πε-ρι-ποί-η-ση των τρι-χών.

Η εκ-κεντρι-κό-τη-τα της συ-μπε-ρι-φο-ράς του σ' αυ-τόν τον το-μέ-α α-γνο-εί-ται συ-νή-θως α-πό τους ι-στο-ρι-κούς, για-τί τε-λι-κά έ-πει-σε τους φί-λους του να α-κο-λου-θή-σουν το πα-ρά-δειγ-μα του κι έ-κα-νε ακό-μα και τους στρα-τιώ-τες του να τον μι-μη-θούν, με το σο-βα-ρό πρό-σχη-μα πως η γε-νι-ά-δα έ-δι-νε μια λα-βή, απ' ό-που ο ε-χθρός μπο-ρού-σε να αρ-πά-ξει τον α-ντί-πα-λο του σε μια μά-χη σώ-μα- με σώ-μα. Ί-σως ό-μως θα έ-πρε-πε να σκε-φτού-με και τού-το το γε-γο-νός: Οι Αι-γύ-πτιοι ξυ-ρί-ζο-νταν πά-ντα. Τη φυ-σι-κή γε-νι-ά-δα τη θε-ω-ρού-σαν κά-τι βρώ-μικο, αλ-λά την τε-χνη-τή που την έ-δε-ναν στο πη-γού-νι, την εί-χαν για σύμ-βο-λο βα-σι-λι-κής και θε-ϊ-κής ι-διό-τη-τας. Ί-σως αυ-τό να σκέ-φτη-κε ο Α-λέ-ξαν-δρος και να συλ-λο-γί-στη-κε πως θα ή-ταν προ-σβλη-τι-κή α-νωμα-λί-α να εμ-φα-νι-στεί έ-νας γιος του Άμ-μω-να α-ξύ-ρι-στος.

«Οι πα-λαί-μα-χοι του Φι-λίπ-που θα γε-λού-σαν βλέ-πο-ντας έ-ναν άν-θρω-πο της η-λι-κί-ας του χω-ρίς γέ-νεια. Ο Α-λέ-ξαν-δρος ό-μως κα-τόρ-θω-σε να κα-τα-κτή-σει τις καρ-διές τους με την πο-λε-μική του ι-κα-νό-τη-τα και τόλ-μη, κα-θώς πε-ρι-φρο-νού-σε τον θά-να-το.

Συγ-χρό-νως, γο-ή-τευε τους πιο καλ-λιερ-γη-μέ-νους νε-αρούς ευ-γε-νείς της α-κο-λου-θί-ας του με τα πνευ-μα-τι-κά, φι-λολο-γι-κά και καλ-λι-τε-χνι-κά του χα-ρί-σμα-τα. Αν και ή-ταν ε-λάχι-στα κο-σμι-κός,

πο-λύ α-γνός, πο-λύ ε-γκρα-τής, πο-λύ αποστασιοποιημένος α-πέ-να-ντι στις τα-πει-νό-τητες της ζω-ής ή τις α-τι-μί-ες της, ή-ταν ωστόσο κα-λός απέναντι στους συ-ντρό-φους και συναγωνιστές του. Λέ-γο-ντας πως θα του ά-ρε-σε να εί-ναι Διο-γέ-νης, ί-σως δεν α-στειευό-ταν και πο-λύ» (Μέ-γας Α-λέ-ξαν-δρος, ARTHUR WEIGALL Πέλ-λα, Με-τά-φρα-ση: Σταύ-ρου Καρ-που-ρί-δη, Α-ΘΗ-ΝΑ σελ. 177-178).

[Διαβάστε ολόκληρη τη μελέτη εδώ](http://bit.ly/2nU3trv)

<http://bit.ly/2nU3trv>